

følge Retsplejeudvalget og give denne udvidede Bemyndigelse for Retten til, naar den finder det rigtigt, under saadanne Forhold at lukke Dørene, det tror jeg, Offentlighedsprincippet kan taale.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Axel Møller: Jeg tror, jeg kan besvare Formandens Forespørgsel saaledes, at jeg mener at kunne være færdig omtrent Kl. 4.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger særlig om kriminelle Sager. Justitsministeren har foreslaaet, at Grænsen mellem Efterforskning og Forundersøgelse skal forandres, saaledes at det Stadium, hvor Politiet alene har med vedkommende at gøre, Efterforskningsstadiet, skal afkortes saa meget som muligt og Forundersøgelsen indtræde paa et tidligere Stadium. Bestemmelser i denne Retning har min Sympati, men jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister: Var der ikke, foruden at afforte Efterforskningsstadiet, ogsaa Grund til at søge at gøre hele Strafforfølgningen kortere, end den nu — desværre — er? Man behøver bare at nævne saadanne Sager som Biskop Bast-Sagen, Theilgaard-Sagen, Damhusmord-Sagen for at se, at ogsaa nu under den nye Retspleje oplever vi, at Straffesager trækker ud i en ganske overordentlig lang Tid til meget liden Baade for de interesserede Personer og for Staten. Kunde der ikke gøres noget for at afforte denne til Tider meget langsommelige Strafferetspleje, som vi har under den moderne Retspleje?

Justitsministeren har endvidere foreslaaet at ændre Grænsen imellem, hvad der skal være Underretssager, og hvad der skal være Landsretssager. I den Retning slutter jeg mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, idet det forekommer mig, at rene Tilstaaelsessager og Sager vedrørende professionelle Forbrydere som Regel bør henlægges under Underretterne.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Rytter i, at det er rigtigt, at der bliver en Adgang til forligsmæssig Afgørelse.

De øvrige Spørgsmaal kan vi forhandle nærmere om i det kommende Udvalg. Der er kun eet særlig vigtigt Spørgsmaal, jeg gerne vil sige et Par Ord om endnu, og det er dette: Skal under Forundersøgelsen i en kriminel Sag Afhøringen foregaa ved

Dommeren, eller bør den foregaa ved Parterne, altsaa ved den offentlige Anklager eller Forsvarer? Forholdet er efter Retsplejeloven det, at det som Regel er Dommeren, der afhører baade sigtede og Vidner. Saa siger man: Dette stemmer ikke rigtig med det almindelige Anklageprincip, hvorefter Dommeren skal være en Mand, der hører, og ikke en Mand, der spørger; han skal sidde stille og høre, og saa skal han derefter danne sig sin Mening. Derfor har man fra anden Side hævdet, at det bør ikke være Dommeren, der afhører, men det maa være Parterne, der afhører, det maa være Anklager og Forsvarer, der spørger sigtede, og ogsaa dem, der spørger Vidnerne.

Justitsministeren er nu gaaet en Mellemvej og har sagt: Lad Dommeren spørge sigtede og eksaminere ham, men lad saa Parterne selv eksaminere Vidnerne. Jeg maa sige, at jeg kan ikke rigtig forstaa, hvilke Motiver den højtærede Justitsminister har til at gaa denne Mellemvej. Er man bange for at overlade for meget af Afhøringen til Dommeren, skulde man tro, at den, man var mest bange for at overlade til Dommerens Afhøring, var sigtede, for at Dommeren ikke skulde danne sig sin Mening for hurtigt. Jeg vil derfor sige, at denne Bestemmelse i § 130 forekommer mig at fortjene en meget nøje Undersøgelse.

Spørgsmaalet om Afhøring af Børn synes jeg er løst i Forslaget paa en god Maade.

Med Hensyn til de borgerlige Sager vil jeg gerne sige, at jeg har med Interesse set Justitsministerens Forslag om at overlade Forkyndelse af Stævninger og Domme o. s. v. i borgerlige Sager — det er kun borgerlige Sager, det drejer sig om her — til Postvæsenet, og jeg kunde nok have Sympati for, at man gjorde et Forsøg hermed, navnlig da det jo aldrig paalægges Folk at bruge Postvæsenet i Stedet for Stævningsmændene, men der kun gives dem en Ret til det efter Omstændighederne. Men jeg tror, man bliver nødt til ganske nøje at overveje, om det foreliggende Forslag er heldigt. Jeg har i hvert Fald ikke kunnet se — det er maaske min Fejl —, hvilken Garanti Justitsministeren efter det Forslag, han her har fremsat, har for, at den Genpart, Postvæsenet overleverer — Postvæsenet overleverer jo ikke selve Stævningen, men en Genpart —, stemmer med selve Stævningen. Hvis Postvæsenet kun kan attestere, at de har afleveret en Genpart, men ingen ved, om